

အမှတ် ၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ
သင်္ဃန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၃၊ ၀၉ ၄၅၀၆၂၃၃၄

sarpaymahar@gmail.com
www.facebook.com/Ma.Har201507

ထုတ်ဝေခြင်း	ပထမအကြိမ်
	ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၂၃ ခုနှစ်
စောင်ရေ	၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ	လင်းဝဏ္ဏ
ထုတ်ဝေသူ	ဒေါ်သိမ့်သူစိုး (၀၁၂၈၅)
ပုံနှိပ်သူ	ဦးဝင်းဝင်းဝင်း(နန်းသင်ပုံနှိပ်တိုက်-၀၀၄၄၁) ၀၉၂၅၀၅၁၃၆၃၆ အမှတ်-၁၉၄-၁၉၆၊ ၃၉-လမ်း၊ ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
စာစစ်	တင်မီခိုင်
စာအုပ်ချုပ်	ကိုမဲ (ငွေအိမ်စည်စာအုပ်ချုပ်လုပ်ငန်း) ၀၉၂၆၄၅၆၅၆၅၇
ဖြန့်ချိရေး	မဟာစာပေ အမှတ်-၁၅၂၊ ဇေယျသုခလမ်း၊ က-ရပ်ကွက်၊ သုဝဏ္ဏ၊ သန်းကျွန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
တန်ဖိုး	ဗုန်း - ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၃ ၊ ၀၉၄၅၀၆၂၃၃၈၄ ၆၀၀၀ ကျပ်

ခတ္တခင်

အတိတ်စိုက်ခင်း ၊ ခတ္တခင်

ရန်ကုန်၊ မဟာစာပေ ၊ ၂၀၂၃

စာ ၂၃၁ ၊ ၂၀.၅ × ၁၂.၅ ဝင်တီ

(၁) အတိတ်စိုက်ခင်း

အတိတ်စိုက်ခင်း

ခတ္တဘဝ

မ ဟာ စာ ပေ (စာ စဉ် - ၁၀၄)

အတိတ်စိုက်ခင်းအတွက်

အမှာ

အတိတ်စိုက်ခင်းဟာ ကျွန်မရဲ့ ငယ်စဉ်ကာလ အပိုင်းအခြားတွေကို ပြန်လည်ပုံဖော်ထားတာမို့ မူလတန်းအရွယ်ကနေ တက္ကသိုလ်မတက်ခင်ထိ ခုနှစ်တွေပဲ ဖြစ်ပါတယ်။ အတိတ်စိုက်ခင်းထဲမှာ ပါရှိတဲ့ နာမည်တွေဟာ လွှဲသုံးထားတာ ရှိသလို၊ တိုက်ရိုက်သုံးထားတာ ရှိပေမယ့် အချို့သော အဖြစ်အပျက်တွေ တိုက်ဆိုင်မှုရှိခဲ့ရင် ကျွန်မရဲ့ ဖန်တီးမှုသာ ဖြစ်ပါကြောင်း ဆိုပါရစေ။

သို့ကလို့ အတိတ်တွေထဲကသူတွေထဲမှာ သူကိုယ်သူ စာရေးဆရာမောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်)လို့ ပြောခဲ့တဲ့ မော်တော်မှာထမင်းချက်တဲ့ အဘတစ်ယောက်လည်း ပါဝင်နေခဲ့ပါတယ်။ ကျွန်မကတော့ အပီအပြင်တွေယုံလို့ပေါ့။ သူ ကျွန်မတို့ရွာက မပြန်ခင် ကျွန်မကို စာလေးတစ်စောင် အမှတ်တရရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ဝတ္ထုထဲမှာ အဲ့ဒီစာလေးကို ထည့်ရင် ‘အဘ’များ နစ်နာသွားလေမလားလို့ အကြိမ်ကြိမ်တွေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စဟာ အဘနဲ့ ကျွန်မသာသိတဲ့ အဖြစ်အပျက်ဖြစ်ပြီးတော့ အဘရဲ့ရုပ်ပုံကို ထည့်သုံးထားတာ မဟုတ်တဲ့အတွက် စာလေးကို ထည့်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါတယ်။

တကယ့်စာရေးဆရာ မောင်ညိုမှိုင်း(သန်လျင်) နဲ့တွေ့တော့ အဲ့ဒီ

အဖြစ်အပျက်လေးကို ပြောပြတော့ ဆရာက ရယ်ပါတယ်။ သို့ကလိုအဖြစ်
တွေ မနည်းဘူး တွေ့ဖူးပါတယ်လို့လည်း ပြောပါတယ်။

ကျွန်မအတွက်တော့ အတိတ်ဟာ ခံစားမှုပေါင်းစုံ ရောပြွမ်းနေတဲ့
စိုက်ခင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲ့ဒီခံစားမှုတွေကို စာဖတ်သူဆီ ဆင့်ပွားပေး
လိုက်ရတဲ့အခါ စာဖတ်သူတွေရဲ့ ခံစားမှုကရော ဘယ်လိုဖြစ်လေမလဲဆိုတာ
မျှော်လင့်နေပါ့မယ်ရှင်။

မေတ္တာများဖြင့်
ခတ္တာခင်

* magnific *

ചർച്ച: കമ്മിഷൻ ഓഫീസർമാർക്ക് വിവരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.
 2. എല്ലാ ചർച്ചകൾക്കും അനുമതി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.
 അതുകൊണ്ട് കമ്മിഷൻ ഓഫീസർമാർക്ക് ചർച്ചകൾക്ക് അനുമതി നൽകിയിട്ടുണ്ട്.
 കമ്മിഷൻ ഓഫീസർമാർക്ക് വിവരങ്ങൾ നൽകിയിട്ടുണ്ട്.

သမီးတော် နာဒီပဒုတိယ နတ်အမည်အရ
 ခေါ်: ဖွားမြင် အလေ့အကျဉ်း ဟိုးတိုတိုနှင့် ဂျာမန်
 ဂျာမန်က ကျွန်ုပ်တို့၏ နှင်းဆီ ခေါ်: ကမ္ဘာတော်တို့
 ကို နာ အမည်ပေးခဲ့ခြင်း စားသုံးပေးသော ပါ-
 အကူ၊ စေတနာ ပေးအပ်ခဲ့ပါသည်။

ဒီကဏ္ဍကို နှစ်ကလေး ဖယ်ပြီး ၇၆ ကဏ္ဍ
၇၂ အခန်းမှာ နှစ် ဇာယော့မှာ အုပ်စု နှစ်ဦး
ပေါ်လာပြီး နှစ်ကလေး ထိရ ကျန်တဲ့ ပါမို့ နာက
မကွာပါဘူး

အထိကလေး ပြောကိပ်ဖို့ရတာ
အလေး - နေ့ပညာများ လက်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရန်
အခြေအနေအထား အထောက်အကူပြုပါ။

* வினா எண். 54 பத்திரிகை வாரியத்தினால்
 வி. சா. ரி. சி. பி. சி. சி. சி. சி. சி. சி. சி. சி. சி.

အက - ဇ: ချစ်စမ်း (၁) ခုရှိပြီး (သံလျှင်)

Handwritten signature

22.1.09 - 11:30 - 22

विष्णु विमानचक्र (४)

“စကားပြောရင် အဲဒီတုန်းကလို

ထည့်ထည့်ပြောရတယ်။

တချို့အရာတွေက မရှိတော့ဘူး။”

စိုးနိုင်ညိန်း

၁၉၈၁ ခုနှစ်၊ နွေရာသီ

အမြဲတစေ တွေ့မြင်ဖူးနေကျ မြင်ကွင်းဖြစ်သော်လည်း ပူလောင် ပြင်းရှမှုကို မနှစ်မြို့သူပီပီ မျက်မှောင်အစုံကို ကြုတ်ပြီး ကောင်းကင်ကို ကြည့်မိသည်။ မနက် အရုဏ်တက်ချိန်ကတည်းက အိမ်က ထွက်လာသော်လည်း ခုမှ စမ်းချောင်းကို ကျော်ရုံမျှ ရှိသေးသဖြင့် လိုရာကို ရောက်ဖို့ အတော်ကလေး လိုသေးသည်။ ဒီမှာဘက်လမ်းတွေက မြို့ထဲဘက်လို ကောင်းတာမဟုတ်တော့ လမ်းလျှောက်ရတာလည်း ခရီးမတွင်လှ။ စီးနေကျ စက်ဘီးကို ယူလာဖို့ စဉ်းစားခဲ့သော်လည်း လှအောင်က ဒီအသက်အရွယ်နဲ့ စက်ဘီးမစီးတတ်တော့ သူ့ကိုယ်ခန္ဓာကြီးကိုတင်ပြီး ဒီတောင်ကြောတွေကို နင်းဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်။ ထိုအစား စက်ဘီးမယူဘဲ ခြေလျင် လျှောက်ရတာ ပိုကောင်းမည်ဟု ခင်မောင်ထွေး၏ အကြံပေးချက်အရ သူငယ်ချင်းသုံးဦးသား မနက်စောစော ထွက်ရောင်းတတ်သည့် ကောက်ညှင်းပေါင်း သည်ဆီက ငါးဖူးဖိုးဝယ်ပြီး မျှစားကာ ထွက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုတော့ ဗိုက်တောင် ပြန်ဆာနေပြီ။

“မြင့်မောင် လမ်းရော သိလို့လား။”

နေက အတော်ကလေး မြင့်နေပြီမို့ နဖူးမှာ ချွေးစို့နေပြီဖြစ်သည့်

လှအောင်က စိုးရိမ်ပူပန်မှု မကင်းသည့်အသံနှင့် မေးလာသည်။ အဖြေကို သိလိုစောနဲ့ ခင်မောင်ထွေးကလည်း သူ့မျက်နှာကို မျှော်လင့်တကြီး ကြည့်သည်။ သူ ဘာပြောရမည်မှန်း မသိ။ ဒီဘက်တွေကို အသံချဲ့စက် ဖွင့်ရင်း မကြာမကြာ လာခဲ့လို့ပဲ ဒီမှာဘက်က ရွာသူနဲ့ မေတ္တာမျှခဲ့ရသည့် သူ့ကို မယုံမျက်ဝန်းတွေနဲ့ မေးနေကြသည့် လှအောင်နဲ့ ခင်မောင်ထွေးကို မောပန်းနေသည့်ကြားကပဲ

“ရောက်ချင်ရာ ရောက်ပေါ့ကွာ၊ ငါ့နောက်က လိုက်ခဲ့ကြ” ဆိုပြီး မရေရာသလို စလိုက်တော့ လှအောင် မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားပြီး

“ဒီလိုဆို အပြန်ကျရင်လည်း ပင်ပန်းဦးမှာပဲ၊ ရွာကို ဘယ်အချိန်မှ ပြန်ရောက်မလဲ မသိ” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ညည်းတွားသလို ဆိုသည်။ ခင်မောင်ထွေးကတော့ ဘာမျှဆက်မပြောတော့ဘဲ အသက်ကိုသာ ခပ်ပြင်း ပြင်း ရှူနေလေသည်။

တကယ်က ဒီမှာဘက်က ရွာတွေက သူတို့မြို့ပေါ် ရွာတွေနဲ့ အတော်ကလေး လှမ်းသည်ဟု ဆိုရမည်။ ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတွေ ထူထပ်ပြီး တစ်ယောက်တည်း လျှောက်ဖို့ပင် မကောင်းသည့် လမ်းများပင်။ တစ်စုံ တစ်ခု ကြုံရလျှင် တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိလိုက်ဘဲ အစပျောက်သွား နိုင်၏။ သို့တစေ ဒီဘက်မှာရှိသည့် ရွာသားတွေသည် မနက်စောစောဆို မြို့ထဲရှိဈေးထဲကို အုပ်စုလိုက် မီးတုတ်တွေကိုင်ပြီး ဟင်းသီးဟင်းရွက် လာရောင်းကြသည်ကို သူ့မှာ အံ့သြလို့မဆုံး။ မိုးရာသီဆို စပါးစိုက်၊ ဆောင်းနဲ့နွေဆို ကြံစိုက်၊ သီးနှံတွေစိုက်ပြီး အသက်မွေးကြသည့် ဒီမှာဘက် ရွာသားတွေထဲမှာ ခင်တို့မိသားစုသည်လည်း ဥယျာဉ်တွေအများကြီး ပိုင်သည်ဟု သူ သိထား၏။

ခင်က မောင်နှမသုံးဦးထဲမှာ အကြီးဆုံးသမီး။ ငယ်ငယ်ကလေးနဲ့ မိဘတွေ မရှိကြတော့သော်လည်း ခင်ဦးလေးတွေနဲ့ အဘွားကတော့ ခင်ကို အင်မတန် ချစ်ရှာသည်။ ခင်သည် အဘွားနှင့်ဦးလေးတွေ၏ အုပ်ထိန်းမှု အောက်မှာ လှလှလေး ကြီးပြင်းအရွယ်ရောက်လာသည့် မိန်းမကောင်းလေး တစ်ဦးသာ ဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ဘာလို့ လာခိုးခိုင်းတာလဲ၊ တောင်းရင်လည်း ရနေတာကို” ဟု လှအောင်ပြောတော့ ခင်စိတ်တွေကို အလုံးစုံ နားလည်နေသည်မို့ လှအောင်ကို ဘာတစ်ခုမျှ မတုံ့ပြန်ဖြစ်ခဲ့။ ဘယ်လောက်ပဲ ကောင်းမွန်တဲ့

ဦးလေးတွေနဲ့ နေရပါစေဦး။ ခင်ဟာ ငယ်ရွယ်ပျိုမျှစ်တဲ့ မိန်းမငယ်လေး မဟုတ်လား။ အများသူငါလို ပြင်ပလောက ဆိုတာမျိုးကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့်မသာတဲ့ ခင့်ဘဝမှာ သူသာ ကယ်တင်ရှင် ဖြစ်လာခဲ့ဟန် တူသည်။

ခင်တို့ရွာနား ရောက်ခါနီးတော့ ညနေ သုံးနာရီပင် ထိုးလုပြီ။ ခြောက်သယောင်းထနေသည့် သစ်ပင်ကြီးတွေ၏ ထိပ်ဖျားဆီမှ ဥဩတွေ တောင် မြည်တွန်နေကြပြီ။ ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် ပြာနံနက်နေသည့် တောင်တန်းကြီး၏အခြေမှာ တည်ရှိနေသည့် ရွာတွေထဲက တစ်ရွာဖြစ်သည့် ခင်တို့ရွာကို မြင်ရတော့ ရင်က အတိုင်းမသိ ခုန်လာသည်။ ခနိတွေနဲ့ မိုးထားသည့် အိမ်အစုလေးတွေထဲမှာ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ မြင်ဖူးနေကျ ဖြစ်သည့် ခင်တို့အိမ်ကို ရှာကြည့်မိ၏။ ခင့်ကို ဒီနေ့ဒီရက်မှာ လာခေါ်မည် ဟု အမှာပါးထားသော်လည်း လူကြုံရမှ အမှာပါးခွင့်သာသည်မို့ သူ လာခေါ် မှာကို ခင် မေ့များ မေ့နေပြီလား တွေးပူရသေးသည်။

တောင်ကုန်းနဲ့ လယ်ကွင်းပြင်များစွာကို ဖြတ်ကျော်ပြီး ရေခန်း နေသည့် စမ်းချောင်းလေးနှစ်ခုကို တွေ့ရချိန်မှာတော့ ခင်နဲ့တွေ့ဖို့ ပိုနီး လာခဲ့ပြီပဲဟု တွေးရင်း ဘေးနားမှာ ပါလာသည့် လှအောင်နဲ့ခင်မောင်တွေ ကိုပင် မမြင်တော့သလို။

တစ်မြို့တည်းဖြစ်သော်လည်း ခင့်ဆီ လာရသည်မှာ ခရီးမိုင်ပေါင်း များစွာက လာခဲ့ရသူနှယ် လမ်းခရီးတွေ မဖြောင့်ဖြူး၊ မချောမွေ့သည့် ကာလ ဖြစ်ခဲ့လေ၏။

ထင်သည့်အတိုင်း ခင့်ဆီက ပြန်လာတော့ အတော်ကလေး မှောင်နေခဲ့ပြီ။ စိတ်ချမ်းမြေ့စရာ ကောင်းတာတစ်ခုက ခင့်ကို အဆင်ပြေ ချောမွေ့စွာပဲ ခေါ်ယူနိုင်ခဲ့သည်။ မနက်က လာခဲ့ရသည်မှာ အတော်ကလေး ဝေးလံလှသည်ဟု ခံစားမိသည်မို့ အိမ်ပြန်ခရီးကို ခင် လျှောက်နိုင်ပါ့မလား တွေးပူစိတ်နဲ့ မေးကြည့်တော့

“ချောင်းဖျားသူပါနော်” ဟု ခင်က ပြုံးလျက် ပြန်ဖြေသည်။ ချောင်းဖျားသူဆိုသော်လည်း အဘွားနဲ့ဦးလေးတွေရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ အေးအေးချမ်းချမ်း နေရသူပေပဲ။ ဒီလို ဝေးဝေးလံလံ သွားဖူးမည်မထင်။ သူ ခင်တို့ရွာကို အသံချဲ့စက် လာဖွင့်လျှင်တောင် ခင့်မျက်နှာကို မြင်ရခဲ့လှ သည် မဟုတ်လား။

“အတော်မှောင်နေပြီ၊ ငါတို့ ခပ်မြန်မြန်လေး လျှောက်မှ”

ခင်မောင်ထွေးဆီက စကားသံ ထွက်လာသည်။ လှအောင်ကလည်း ထောက်ခံ၏။ ခင်မောင်ထွေးပြောတာ မမှား။ မိုးချုပ်လျှင် အဖေစိတ်ပူနေလိမ့်မည်။ အဖေဆီ ခင့်ကို သွားခေါ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြခဲ့သော်လည်း နေဝင်လိုမှ ရောက်မလာလျှင် စိတ်လောတတ်သည့် အဖေစိတ်နဲ့ ဖြစ်မှာမဟုတ်။ သည်းခံစောင့်ဆိုင်းနေရင်းနဲ့မှ ပေါ်မလာလျှင် ကိုယ်တိုင်တောင် လိုက်လာနိုင်လောက်သည်။ သူ ခင့်လက်ကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ကိုင်လိုက်ပြီး ခြေလှမ်းကို ခပ်မြန်မြန်လေး လျှောက်လိုက်သည်။

သူ မိန်းမသွားခိုးတာ စူဠလိပ် ရေထဲလွှတ်သလို ပေါ်ကိုမလာတော့ဟု အဖေ ထင်နေလိမ့်မည်။ ခေတ်ကာလဟာ အရွေ့အလျား အရှိန်အဟုန်ကောင်းကောင်းနဲ့ လျင်မြန်တိုးတက်နေတာမျိုး မဟုတ်တော့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်နဲ့ ဟိုး မြို့အစွန်က တောင်ကြီးတစ်တောင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ရှိနေတဲ့ ရွာကလေးဆီကို မိန်းမသွားခိုးတဲ့ သူ့ကို အဖေ စိတ်မချသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်။

ညသည် မှောင်သည်ထက် ပိုမှောင်လာသည်။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် ခြေချမိကြပြီ ဖြစ်သော်လည်း လမ်းမီးတိုင်ဆိုတာမျိုး မရှိတော့ ကိုယ်စီပါလာသည့် လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုပဲ အားကိုးကြရ၏။ ဓာတ်မီးသုံးလုံး၏ အလင်းရောင်တွေသည် ပြေပြစ်ညီညာမှုမရှိသည့် ကတ္တရာလမ်းမပေါ်တလှုပ်လှုပ်နဲ့ ရှိနေချေသည်။ လေးဦးသား စကားတစ်ခွန်းမျှ မပြောဖြစ်ကြဘဲ အိမ်ကိုရောက်ဖို့အရေးသာ စိတ်စောနေကြသည်မို့ ရှေ့ကလာနေသည့် လူတွေကိုလည်း သတိမမူမိ။

“အဝေး၊ ဘခင်၊ ရှေ့ကလာနေတာ မင်း သားတို့အုပ်စု မဟုတ်လား”

ဘခင်ဆိုတော့ သူ ခေါင်းထောင်သွားသည်။ ညကမှောင်နေတော့ ဘယ်သူက ဘယ်သူ့ကို ခေါ်နေတာလဲ သေချာမသိ။ သဘောဆိပ်လမ်းမကြီးပေါ် ရောက်လာသည့်တိုင် လမ်းသွားလမ်းလာတွေကို မတွေ့ရဘဲ နွေညဟု ပြောစရာမလိုအောင် တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေသည်။ ဘခင်ဆိုတာ အဖေနာမည်ပဲဟု သေချာစဉ်းစားမိမှ အဖေများ လိုက်လာလေသလား ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ မြင်နေရသည့် ဓာတ်မီးရောင်တွေကို အားစိုက်ကြည့်မိသည်။

ထို့နောက် ရှေ့ဆီကနေ တရွေ့ရွေ့ လာနေသည့် လူအုပ်စုကို ဘယ်သူမှန်း သေချာမသိဘဲ အလိုက်မသိစွာ ဓာတ်မီးနဲ့ ရမ်းထိုး၏။ ထိုစဉ် ဓာတ်မီးအလင်းသည် ရှေ့က လူအုပ်စုကို သွားထိုးမိ၏။ ရှေ့ကလူတွေကို ဓာတ်မီး အလင်းရောင်အားနဲ့ မြင်ရသည့်တိုင် ဘယ်သူတွေမှန်း သေချာ မသိနိုင်သေး။ သူကတော့ ခင်နဲ့ဆို လေးယောက် လျှောက်လာမည် ဖြစ် သော်လည်း အဖေက ဘယ်သူတွေနဲ့လာသလဲ သူ မသိ။

ခဏနေတော့ သူတို့အုပ်စုရှိရာကို ဓာတ်မီးရောင်တစ်ခု ဖျပ်ခနဲ ရောက်လာသည်။ လှအောင်က

“မြင့်မောင် မင်းအဖေများလား” ဆိုပြီး ဖြစ်နိုင်ခြေရှိစွာ ပြောတော့ မျက်နှာပေါ် ကျရောက်လာသည့် ဓာတ်မီးရောင်ကို လက်နဲ့ ကွယ်လိုက်ရင်း “အဖေတို့လား” ဟု အသံကို မဝံ့မရဲ ပြုလိုက်သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပဲ ဘေးနားမှာ ကုပ်ကုပ်လေး လိုက်ပါလာသည့် ခင်က သူ့လက်မောင်းကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်၏။

ခဏအကြာမှာတော့ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် ပိုမိုနီးကပ်လာကြပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် အနေအထားနဲ့ လူသူကင်းမဲ့တဲ့ လမ်းမပေါ်မှာ တွေ့နေ ကြသည့်တိုင် အဖေတို့လား၊ ဘယ်သူတွေလဲဟု စိတ်မှန်းနဲ့သာ ခန့်မှန်း ကြည့်နေရသည်။

“အဖေတို့လား” ဟု ဒုတိယတစ်ကြိမ် အသံပြုမေးလိုက်တော့ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်က ဘယ်ကိုမှန်း ဦးတည်ရာမရှိဘဲ သူတို့အုပ်စုထံ စုပြုံပြီး ကျလာ၏။

ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းလောက် အကွာကိုရောက်မှ တစ်ဖက်နဲ့ တစ်ဖက် ပြိုင်တူ တုံ့ခနဲ ရပ်လိုက်သည်။ ဒီတော့မှ အဖေတို့ပါလားဟု သိလိုက်ပြီး ချက်ချင်း ဘာစကားမျှ မပြောနိုင်သေး။ အဖေက သူတို့ကို သေချာအောင် စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ပြီး သူ့အပါအဝင် လှအောင်နဲ့ ခင်မောင်ထွေး၏မျက်နှာကို မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲမှာ ဘာမျှမမြင်ရပါဘဲ ပြူးပြဲကြည့်လျက် ရှိနေသည်။

တစ်နေ့လုံး အသွားအပြန် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရသည်မို့ အတော် ကလေး ပင်ပန်းနေကြပြီ။ ဒီအချိန်မှာ အဖေကို ဘာစကားမျှ ရေရေရာရာ ပြောလိုစိတ်မရှိ။ လှအောင်နဲ့ခင်မောင်ထွေးကိုလည်း အားနာလှပြီ။ ခင်ကို လည်း မြန်မြန် နားစေချင်လှပြီ ဖြစ်သည်။

သို့ကလို မျက်နှာချင်းဆိုင် ရပ်နေကြသည့် အခြေအနေမှာပင် အဖေက ဦးစွာ လှုပ်ရှားလာ၏။ လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို ထိုအချိန်ထိ တယမ်းယမ်း လုပ်နေဆဲ။ ဓာတ်မီးအလင်းရောင်ကတော့ သူ့မျက်နှာပေါ် ကျလိုက်၊ လှအောင်နဲ့ခင်မောင်ထွေး မျက်နှာပေါ် ကျလိုက်၊ နောက်ဆုံး မှာတော့ အဖေဓာတ်မီးအလင်းသည် ခင်မျက်နှာပေါ် ကျရောက်ခါနီးတော့ ခင်က အလျင်အမြန်ပဲ ခေါင်းကို ငုံ့လိုက်သည်။ ခင်မှာ နဂိုကတည်းမှ သေးသေးလေးဆိုတော့ သူ့နောက်ကွယ်ကို လှစ်ခနဲ ဝင်ပြီး ဓာတ်မီးရောင်ကို ရှောင်လိုက်၏။ ဒီတော့ အဖေက ခင်ကို သေသေချာချာ တွေ့လိုက်ရပုံ မပေါ်။

သူတို့အားလုံး မှောင်မည်းမည်း ကတ္တရာလမ်းမကြီးပေါ်မှာပဲ မလှုပ်မယှက် ရပ်လျက် အဖေအပြုအမူကို ငေးမောနေကြသည်။ ထို့နောက် အဖေသည် လက်ထဲက ဓာတ်မီးကို အသာပိတ်၊ သက်ပြင်းတစ်ချက် ဟင်းခနဲချ။ သေချာမမြင်ရသည့် သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး သိလိုစိတ် ပြင်းပြ နေသည့် ပုံစံဖြင့် အားကြီးနဲ့ တစ်ခွန်းတည်း မေး၏။

“အဝေ့ မြင့်မောင်၊ ပါလာရဲ့လား” တဲ့။

အပိုင်း (က)

အခန်း (၁)

အဖေစကားဆုံးတော့ ကျွန်မက ထုံးစံအတိုင်း ခွက်ထိုးခွက်လန် ရယ်ခဲ့သည်။ စိတ်တိုနေမည့် ဘိုးဘိုးကြီး (အဖေ အဖေ)၏ မျက်နှာကို မြင်ယောင်ပြီး ထိုတုန်းက ဘယ်လိုများ ဖြစ်နေမလဲ ပုံဖော်ကြည့်၏။

“ဒါဆို ဖေ့နဲ့မေ့ရဲ့ မင်္ဂလာနှစ်ပတ်လည်က နွေဦးကြီးပေါ့” ဟု ပူစပ်စပ် အနေအထားကြီးကို မနှစ်မြို့သူပီပီ မေးတော့ “အင်းပေါ့” ဟု အဖေကပြောရင်း ခေါင်းညိတ်သည်။ အမေကတော့ ဘာမျှမပြောဘဲ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတွေနဲ့ အဖေ့ရဲ့ စကားပိုင်းကို ဘေးကနေ ထိုင်ကြည့် နေ၏။

ကျွန်မကတော့ အဖေတို့ မင်္ဂလာနှစ်တွေ အများကြီးလည်ပတ်ပြီး အတော်ကြာကြာမှ လောကကြီးထဲကို ရောက်လာခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ကျွန်မ အဖေ့နဲ့အမေ့ဆီကို ရောက်ရှိလာပြီး လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်၊ အရာရာကို စူးစမ်းလိုစိတ် ရှိတဲ့အရွယ်မှာ စတင်ပြီး မှတ်မှတ်မိမိ ရှိတာကတော့ အိမ်ပေါ်က အသံချဲ့စက်ကြီး ဖြစ်သည်။ အဖေဟာ အမေ့နဲ့မညားခင် လူပျိုဘဝမှာပဲ အိမ်ပေါ်က ဖွင့်သူမရှိတဲ့ အသံချဲ့စက်ကို ယူဖွင့်ခဲ့သူဆိုတာ တော့ သေချာ၏။

အမေနဲ့သားရသည့် အကြောင်းရင်းမှာလည်း ထို အသံချဲ့စက်ကြီး ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ မြို့အစွန် ချောင်ကျကျ ရွာကလေးကို အသံချဲ့စက် သွားဖွင့်ရင်း အမေနဲ့ ဆုံခဲ့ရတာဆိုတော့ အဖေအတွက်တော့ ထိုအသံချဲ့စက် ဟာ အဖိုးဖြတ်နိုင်စရာ မရှိ။ အဖေနဲ့အမေ အိမ်ထောင်ကျပြီး ထိုအသံချဲ့စက် ကို ဘိုးဘိုးကြီးနဲ့အမေကြီးက အဖေ့ကို အပြီးပေးလိုက်တော့ အဖေ့ရဲ့ လက်ငုတ်စီးပွားရေးက အသံချဲ့စက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဒီတော့ ကျွန်မ သိတတ်စအရွယ်မှာ ထိုအသံချဲ့စက်ကြီးကို စိတ်ထဲ စွဲနေသည်မှာ အဆန်းတော့ မဟုတ်။ အဲဒီတုန်းက ကျွန်မတို့မြို့မှာ အသံချဲ့စက် ဖွင့်သူဆို၍ လက်ချိုးရေလို့ ရ၏။ မြင့်မောင် အသံချဲ့စက်ဆိုလျှင် မသိသူ မရှိလောက်အောင်လည်း နာမည်ကျော်ခဲ့သည်ပဲ။

ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေကတော့ ထိုတုန်းက အလွန်ပျော်ခဲ့ ကြသည်ပေါ့။ ဦးဦးဖျားဖျား သီချင်းတွေ နားထောင်ရတာပဲ မဟုတ်လား။ အဖေက အသံချဲ့စက်ဖွင့်တော့ သီချင်းတွေ အမြဲတစေ ကြားနေရသည်မို့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေအားလုံး သီချင်းကြိုက်ကြ၏။ သီချင်းတိပ်ခွေ အသစ် ထွက်၊ မထွက်ကို မြို့ထဲက တိပ်ခွေဆိုင်တွေကိုသွားပြီး စနည်းနာ ရသည်။ ယောက်ျားစက်ဘီးကြီးစီးပြီး မြို့ထဲကို တိပ်ခွေအသစ်တွေ စုံစမ်းဖို့ သွားလေ့ရှိသည့် အဖေအပြန်ကို မျှော်ရသည်မှာလည်း ကျွန်မမှာ အလုပ် တစ်လုပ်။ တစ်ခါတစ်ရံ မြို့ထဲကို ကိစ္စရှိလို့ သွားသည့် အခါမျိုးမှာ အမှတ် မထင် တိပ်ခွေအသစ်ထွက်ကြောင်း ပိုစတာ ကပ်ထားပြီးဆို ထိုတိပ်ခွေ ဆိုင်မှာပဲ အဖေမှာ အချိန်တွေ ကုန်ရသည်လည်း ရှိ၏။

တိပ်ခွေအသစ် ဝယ်လာသည့် နေ့မျိုးမှာဆို အဖေက တိပ်ခွေ စမ်းတတ်သေးတော့ ကျွန်မက အရပ်ထဲက သူငယ်ချင်းတွေကို

“ဒီနေ့ အဖေရယ် တိပ်ခွေအသစ် ဝယ်လာတယ်၊ အဲဒါ စမ်းမလို့ တဲ့” ဟု ပြောလိုက်ရုံနဲ့ အထွေးအပါအဝင် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက စိတ်ဝင်တစား ကျွန်မအိမ်ကို လိုက်လာကြ၏။ ပြီးတော့ အဖေ တိပ်ခွေ စမ်းတဲ့အနီးမှာ ဝိုင်းအုံပြီး နားထောင်ကြသည်။ တစ်ခါတစ်ရံမှာဆို အဖေ တိပ်ခွေစမ်းလျှင် ကက်ဆက်နဲ့ပဲ စမ်းဖွင့်တာလောက် မဟုတ်၊ ဆောင်းဘောက် ကြီးနဲ့ပါ အသံထွက် ကောင်း၊ မကောင်း စမ်းတတ်လေတော့ အဖေ ဆောင်းဘောက်သံက တစ်ရွာလုံးသို့ ပျံ့သွားပြီးဆို တစ်ရွာလုံးက ကလေးတွေ စုပြုံလာတတ်ကြပြန်သည်။

အဲဒီလို အခါမျိုးမှာဆို ကျွန်မက ကျေနပ်၏။ အများ မသိသေးတဲ့ သီချင်း၊ သူများတကာ မကြားရသေးခင် ဦးဦးဖျားဖျား ကျွန်မက ရနေ၊ သိနေတတ်သည်။ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေဆို ကျွန်မ နှုတ်ဖျားက ထွက်လာတတ်သည့် သီချင်းအသစ်အဆန်းတွေကို အမြဲတစေ ကြားရလေ့ ရှိပြီး အတန်းထဲမှာ ဆရာမ မလာခင် စာအုပ်ကိုလိပ်၊ သူငယ်ချင်းတွေရဲ့ နားမှာတော့က သီချင်းပေါင်းစုံ ဆိုပြရတာလည်း အမော။

အလှူ၊ မင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ လိုက်ဖွင့်ရတာမျိုးဆိုတော့ တချို့ရွာ၊ ဒေသတွေမှာ အသံချဲ့စက် သွားဖွင့်ရလျှင် အလှူရှင်၊ မင်္ဂလာဆောင်ပိုင်ရှင် တွေ စိတ်ကြိုက် ဖွင့်ပေးရတာလည်း ရှိ၏။ ဒီလို အခါမျိုးဆို သူတို့ တောင်းဆိုသည့် သီချင်းခွေက ကိုယ့်ဆီမရှိလျှင် အခက်တွေ့ရသဖြင့် တောင်းသမျှ သီချင်းခွေ မရှိဆိုတာ မရှိရလေအောင် သီချင်းမျိုးစုံ၊ အဆိုတော် ပေါင်းစုံကို ဝယ်ထားရသည်။ သီချင်းခွေ အသစ်ထွက်လျှင် အလွယ်တကူ သိနိုင်သည့်ခေတ် မဟုတ်လေတော့ ခွေအသစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး အဖေမှာ အမြဲတစေ တက်ကြွနေရသည်။

ကျွန်မတို့အိမ်မှာ တိပ်ခွေတွေ အများကြီးဆိုမှ တကယ့်ကို အများ ကြီး။ သစ်သားနဲ့လုပ်ထားသည့် သေတ္တာကြီး နှစ်လုံးနဲ့ သံသေတ္တာ တစ်လုံး ထဲမှာ တိပ်ခွေတွေ အပြည့်ရှိ၏။ သစ်သားနဲ့ လုပ်ထားသည့် သေတ္တာကို တော့ ကျွန်မတို့ဆီမှာ ဆောင်းတူဟု ခေါ်သည်။ ထိုဆောင်းတူထဲက တိပ်ခွေတွေကို မိုးအကုန် သီတင်းဝါလကျွတ်ပြီးဆို အဖေက အားလုံး ထုတ်၏။ ထိုအခါမျိုးဆို အမေက အိမ်ရှေ့မြေကွက်လပ်မှာ မိုးကာစ အပြာကြီးကို ခင်းထားနဲ့ပြီး။

ရှိရှိသမျှသော တိပ်ခွေတွေက မိုးတွင်းတစ်တွင်းလုံး အိမ်ထဲမှာပဲ အောင်းနေရတာဆိုတော့ တိပ်ခွေတွေကို အခွံနဲ့အသား ခွဲထုတ်၏။ သူ့အခွံနဲ့ သူ့အသား မမှားရလေအောင် အခွံပေါ်မှာပဲ အသားကိုတင်၊ ကြေး(ဂျိုး)ကပ် နေသည့် တိပ်ခွေတွေ၊ တိပ်သားတွန့်နေသည့် တိပ်ခွေတွေကို ရွေးထုတ်ပြီး အဖေက ကြေးချွတ်၏။ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေက မိုးကာစကြီးပေါ်မှာပဲ တိပ်ခွေတွေကို ညီနေအောင် စီပေးရသည်။ နေရောင်အောက်မှာဆိုတော့ သို့ကလို လုပ်ရပြီဆို အတော်ကလေး ပင်ပန်းသော်လည်း ကျွန်မ ပျော်၏။

ဒီအလုပ်က မိုးအကုန် သီတင်းကျွတ်ပြီးဆို ပုံမှန်လုပ်နေကျ အလုပ်။ မိုးတွင်းဆို အသံချဲ့စက်မှ မဖွင့်ရတာကိုး။ မိုးတွင်းဆို အိမ်မှာပဲ စိတ်ကြိုက်

သီချင်းတွေကို နားထောင်နိုင်၏။ ဆောင်းတူထဲက ရှိသမျှသော တိပ်ခွေ
တွေထဲက နားထောင်ချင်တဲ့ သီချင်းခွေကို ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေ
ရွေးယူကြပြီး တစ်ယောက်အကြိုက်နဲ့တစ်ယောက် မတူတဲ့အခါမျိုး၊ ကျွန်မက
နီနီဝင်းရွှေရဲ့ ‘နှင်းဆီ’ ကိုမှ နားထောင်ချင်ပြီး မမလေးက မေဆွိရဲ့ ‘အိပ်ဆေး
မရှိ’ ကို နားထောင်ချင်ပြီး ကျွန်မတို့ ညီအစ်မ အငြင်းပွားကြပြန်၏။
သို့ကလို့ အချိန်မျိုးမှာဆို အဖေက မမလေးနဲ့ကျွန်မကို မဲလိပ် လိပ်စေပြီး
မဲနှိုက်ခိုင်းတတ်သည်။ ကျွန်မအလှည့်မဟုတ်ဘဲ မမလေးစိတ်ကြိုက်
နားထောင်ရမည့်သီချင်း ကျသွားပြီဆိုလျှင် ကျွန်မက နားထောင်ချင်သည့်
တိပ်ခွေကို တကိုင်ကိုင်နဲ့ စိတ်လေးပင်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေရ၏။

ကျွန်မတို့အိမ်က မိသားစုအားလုံးက သီချင်းကြိုက်သူတွေချည်းမို့
အလှည့်နဲ့ နားထောင်ကြရသည်။ အမေက ခင်ညွန့်ရည် နားထောင်ချင်
သည့်နေ့ရှိသလို အဖေက စိုင်းဆိုင်မော့ဝ်ကိုမှ နားထောင်လိုစိတ် ပြင်းပြ
သည့်အခါလည်း ရှိ၏။ ဒီတော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မတစ်တွေမှာ အဆိုတော်
ကို ကြိုက်သည်ဖြစ်စေ၊ မကြိုက်သည်ဖြစ်စေ အဖေက ဖွင့်ထားပြီးဆို
အလိုလို ကြားနေသည်မို့ သီချင်းကို အလွတ်ရပြီး အဆိုတော်နဲ့သီချင်း
တွဲမသိတာမျိုးလည်း မရှိ။

မိုးတွင်းကုန်လို့ ပွင့်လင်းရာသီရောက်ပြီဆိုလျှင် အဖေက အမြဲတစေ
အသံချဲ့စက်ဖွင့်ဖို့ သွားနေရတော့ သီချင်းကြိုက်တတ်၊ နားထောင်တတ်
သည့် ကျွန်မတို့ နားထောင်ဖို့အတွက် ကက်ဆက်အပိုတစ်လုံး အဖေက
ဝယ်ပေးထား၏။ အဖေရယ် အသံချဲ့စက် တစ်ခါဖွင့်ပြီးဆိုလျှင် ပွဲတွေ
ဆက်နေတတ်တော့ အဖေ့ကိုမြင်ရဖို့ အတော်ခက်ခဲသည့် ကာလတွေလည်း
ရှိ၏။ တစ်ပွဲဖွင့်လို့မှ မပြီးသေး၊ နောက်ထပ်ပွဲတစ်ပွဲအတွက် အသံချဲ့စက်
ငှားဖို့ အိမ်ကို ရောက်လာကြပြီဆိုလျှင် အမေနဲ့ အစ်မကြီးက ပွဲငှား
လက်ခံ ပေးထားရသည်။

ကျွန်မက ညီအစ်မတွေထဲမှာ အဖေနဲ့အတူတူ အသံချဲ့စက်ဖွင့်ရာ
လိုက်တတ်သူ ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ အနီးအနားလို နေရာမျိုးမှာ အသံချဲ့စက်
ဖွင့်ရတဲ့အခါမျိုးဆို အဖေက ကျွန်မကို ခေါ်တတ်သည်။ သို့ကလို့ဆို
အသံချဲ့စက် ဖွင့်တဲ့နေရာမှာထိုင်ပြီး ကျွန်မစိတ်ကြိုက်သီချင်းတွေကို ထိုင်ဖွင့်
နေတတ်သည်။

အသံချဲ့စက် ပိုင်တယ်၊ အသံချဲ့စက် ကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ အဖေ

အတိတ်စိုက်ခင်း

နာမည်ကို မသိသူ မရှိသလောက် ရှားလှ၏။ ထို့အတူပဲ အဖေ့လို အသံချဲ့ စက်ပိုင်သူတွေ မြို့မှာ လက်ချိုးရေလို၊ ရနေသည်မို့ အသံချဲ့စက်နဲ့ လူနဲ့ကို အလွယ်တကူပဲ တွဲသိနိုင်သည်။ ထိုခေတ်က အသံချဲ့စက်ပိုင်သူတွေ ငွေနဲ့ အငှားဖွင့်ရုံမက ဌာနဆိုင်ရာတွေက အခမ်းအနားတစ်ခုခုကြောင့် လာဖွင့်ပေးပါဆိုလျှင် အချိန်ရော လူပါ အပင်ပန်းခံပြီး အလကား လိုက်ဖွင့် ပေးရတတ်သည်။ သို့ကလို သွားဖွင့်ပေးရသည်ကို ကျွန်မတို့ဆီမှာ ချောဆွဲ ခံရသည်ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုသို့ ချောဆွဲခံရပြီဆို အခန့်မသင့်လျှင် ဒုက္ခ ရောက်ရသည်လည်း ရှိ၏။

သို့ကလို အသံချဲ့စက်ဖွင့်ရင်း ဒုက္ခကြုံရတယ်ဆိုတာ ပြန်ပြောင်း အောက်မေ့စရာ ကောင်းလှသည့် အမှတ်သညာဆိုတာမျိုး မဟုတ်တော့ ကျွန်မက မိသားစုဆုံပြီဆို အိမ်ပေါ်မှာ တင်ထားသည့် အသံချဲ့စက်ကြီးကို မြင်တိုင်း အဖေ့အတိတ်ကို သတိရလျှင်တောင် စကားကို လမ်းကြောင်း လွှဲရမြဲ။

ကိုယ်ရေးအကျဉ်း

ခတ္တာခင်ကို ၁၅.၈.၁၉၉၂ ခုနှစ်တွင် ဦးမြင့်အောင်၊ ဒေါ်ခင်သန်းရွှေ တို့မှ ရခိုင်ပြည်နယ် တောင်ကုတ်မြို့၌ မွေးဖွားခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်ဝင်တန်း စာမေးပွဲကို အ.ထ.က(၁)တောင်ကုတ်မှ ၂၀၀၈ ခုနှစ်တွင် အောင်မြင်ခဲ့သည်။

၂၀၁၅ ခုနှစ်တွင် ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရှေးဟောင်းသုတေသန ပညာဖြင့် မဟာဝိဇ္ဇာဘွဲ့ကို ရရှိခဲ့ပြီး ၂၀၁၆ ခုနှစ်တွင် **သရေခေတ္တရာမှ အုတ်ခွက် ဘုရားများကို လေ့လာခြင်း** စာတမ်းဖြင့် မဟာသုတေသနဘွဲ့ကို ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မှ ရရှိခဲ့သည်။ ၂၀၁၉ ခုနှစ်တွင် ပါရဂူဘွဲ့ကြို တက်ရောက်ခဲ့သည်။

တောင်ကုတ်မြို့နယ်မဂ္ဂဇင်း၊ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်မဂ္ဂဇင်း၊ မဟေသီ မဂ္ဂဇင်း၊ Faces မဂ္ဂဇင်းနှင့် မဂ္ဂဇင်းအချို့တို့တွင် ဝတ္ထုတို၊ ဆောင်းပါးများ ရေးသားခဲ့ပြီး ပထမဆုံးလုံးချင်းဝတ္ထုဖြစ်သည့် **ငေးရင်းဝေးကျန်ရစ်တဲ့ ကမ္ဘာ** ကို မဟာစာပေမှ ၂၀၂၀ ခုနှစ်တွင် စတင် ထုတ်ဝေဖြန့်ချိခဲ့သည်။
ထို့နောက် **အနောက်ရပ်ဆီမှာ ငို** ၊ **မြက်ခင်းပြင်အလွတ်**၊ **ထုံးဆက်လက်ကျန်** စသည့်ဝတ္ထုများ ရေးသားခဲ့သည်။

ဆက်လက်၍လည်း ဝတ္ထုတို၊ ဝတ္ထုရှည်များ ရေးသားဖန်တီးလျက် ရှိသည်။
